

Η Κατάρρευση είναι Εκτός Ελέγχου: Επείγουσα Έκκληση για ένα Παγκόσμιο Glass-Steagall Σύστημα από την Helga Zepp-LaRouche

15 Αυγούστου 2011

Αυτή η έκκληση μεταφράστηκε από τα Αγγλικά

12 Αυγ.— Θα ήταν καλύτερα εάν αυτοί που κυβερνούν μπορούσαν να βρουν το θάρρος να παραδεχτούν αυτό που έχει, στο μεταξύ, καταστεί προφανές σε όλους, συγκεκριμένα: Η κατάρρευση του χρηματοπιστωτικού συστήματος είναι εκτός ελέγχου· είναι μια παγκόσμια κατάρρευση· και, είμαστε αντιμέτωποι με την απειλή μιας επικείμενης κατάρρευσης του χρηματοπιστωτικού συστήματος και της πραγματικής οικονομίας η οποία θα ξεπεράσει κατά πολύ το κραχ του 1929 και τη Μεγάλη Ύφεση που ακολούθησε. Και οι κυβερνήσεις μας δεν έχουν την παραμικρή ιδέα τι να κάνουν. Οι περισσότερες από αυτές είναι γεμάτες φόβο στην προοπτική ότι η δημοσιονομική ένωση που υπαγορεύεται από το Λονδίνο, και οι σχετιζόμενες δρακόντειες πολιτικές λιτότητάς της, θα αποτύχουν στην επίλυση του προβλήματος, και ότι αντίθετα, θα δημιουργήσουν συνθήκες σε ολόκληρη την Ευρώπη ακριβώς σαν αυτές που μόλις είδαμε με τις ταραχές στη Μεγάλη Βρετανία.

Δεν είναι να απορεί κανείς που επίσης αντιμετωπίζουμε μια άνευ προηγουμένου κρίση της αξιοπιστίας των κυβερνήσεων, που έθεσαν εαυτούς στο έλεος των «αγορών» τα τελευταία τέσσερα χρόνια, από τότε που ξέσπασε η κρίση τον Ιούλιο του 2007. Και αντί να συγκρατήσουν τις αγορές αυτές με την επαναρύθμισή τους, εγκλωβίστηκαν σε όλο και μεγαλύτερες παραχωρήσεις προς τα ισχυρά χρηματοπιστωτικά ιδρύματα, με τη μια κατάσταση «έκτακτης ανάγκης» μετά την άλλη, με αποτέλεσμα τη μετατροπή εκατοντάδων δισεκατομμυρίων ιδιωτικού χρέους των κερδοσκόπων σε χρέος της κυβέρνησης, για την οποία ο πληθυσμός τώρα τιμωρείται με τεράστια προγράμματα λιτότητας στον δημόσιο προϋπολογισμό.

Ο χρηματοπιστωτικός τομέας, με το ένα «πακέτο διάσωσης» μετά το άλλο, εκφράζει την ευγνωμοσύνη του προωθώντας νέες κερδοσκοπικές επιθέσεις, πρώτα κατά της Ελλάδας και άλλων «περιφερειακών» χωρών της ΕΕ, και πιο πρόσφατα κατά της Γαλλίας και της Γερμανίας, στοιχηματίζοντας με τα CDS (credit default swaps) κατά αυτών των χωρών, («σαν να είχε έρθει το τέλος του κόσμου», σύμφωνα με την Handelsblatt). Την ίδια στιγμή, οι πιστωτικές υποβαθμίσεις των διαφόρων χωρών από τις εταιρείες αξιολόγησης έχουν παράγει μια επιβράδυνση της επανομαζόμενης και εντελώς ανεξέλεγκτης «σκιώδους τραπεζικής», η οποία, λόγω του αποτελέσματος της μόχλευσης των πιστωτικών παραγώγων, προκαλεί γεωμετρικά επιταχυνόμενη κατάρρευση. Κατά ειρωνικό τρόπο, αποδεικνύεται ότι ακριβώς «ο πιο κερδοφόρος»-και επίσης ο πιο επικίνδυνος τομέας της οικονομίας καζίνο είναι η αχίλλειος πτέρνα του συστήματος.

Όχι σε μια Ευρωπαϊκή Δημοσιονομική Ένωση

Σε αυτή την δραματική κατάσταση, οι πράκτορες της Βρετανικής Αυτοκρατορίας - είτε είναι οι Financial Times, είτε ο επικεφαλής της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας Jean-Claude Trichet, είτε ο Πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής José Manuel Barroso, ο οποίος, με την απαίτησή του για αύξηση του μετοχικού κεφαλαίου του Ευρωπαϊκού Ταμείου Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας (EFSF), μόλις δύο εβδομάδες μετά την σύνοδο κορυφής της ΕΕ της 21^{ης} Ιουλίου, επικαλέστηκε μία νέα κατάσταση «έκτακτης ανάγκης» - ισχυρίζονται ότι μόνο η άμεση δημιουργία μιας ευρωπαϊκής οικονομικής διακυβέρνησης θα μπορούσε να σταματήσει την τελική κατάρρευση της Ευρωζώνης. Μόνο μια Ευρωπαϊκή Δημοσιονομική Ένωση θα ήταν μεγαλύτερη και πιο ισχυρή από τις αγορές, είναι το σοφιστικό επιχείρημα.

Φυσικά, μια τέτοια ευρωπαϊκή οικονομική διακυβέρνηση - όπως είχε προγραμματιστεί από την αρχή από τους αρχιτέκτονες της Ευρωπαϊκής Νομισματικής Ένωσης - θα είναι σε θέση να επιβάλλει, υποτίθεται πιο αποτελεσματικά, αυτό ακριβώς που "οι αγορές" θέλουν ούτως ή άλλως, δηλαδή πιο βάνανυδες περικοπές, όπως τώρα επιβάλλονται στην Ελλάδα, στην Πορτογαλία, στην

Ιταλία, στην Ισπανία και στη Γαλλία - εκτός από το ότι τα ενδιαφερόμενα κράτη-μέλη δεν θα έχουν τότε κανένα απολύτως δικαίωμα αρνησικυρίας για να προστατεύσουν το κοινό καλό των χωρών τους, με τέτοιες κοινωνικές συνέπειες που ήδη αναφέρθηκαν όπως βλέπουμε στις βρετανικές ταραχές.

Τέτοιους είδους εξάλειψη των τελευταίων υπολειμμάτων εθνικής κυριαρχίας θα είναι το τελευταίο βήμα σε μια ολόκληρη σειρά παραβιάσεων των εθνικών συνταγμάτων της Ευρώπης, όπως επιβεβαιώθηκε για άλλη μια φορά το 2009 στην "ετυμηγορία της Λισσαβόνας" του Γερμανικού Συνταγματικού Δικαστηρίου στην Καρλσρούη, καθώς και ακόμα και στις συνθήκες της ΕΕ του Μάαστριχτ και της Λισαβόνας. Η ΕΚΤ, παραβιάζοντας το καταστατικό της, έχει, εδώ και αρκετό καιρό, αγοράσει junk ομόλογα πτωχευμένων κρατών-μελών στη δευτερογενή αγορά - προκαλώντας έτσι υπερπληθωρισμό, αντί να εγγυάται τη σταθερότητα του ευρώ - και ενεργώντας σαφώς ενάντια στα συμφέροντα των ευρωπαϊκών κρατών και τη γενική ευημερία των πολιτών.

Με αυτή την επίθεση κατά της συνταγματικότητας, η οποία στις ΗΠΑ παίρνει τη μορφή του ελεγχόμενου από τον Λευκό Οίκο «Υπέρ Κογκρέσου», εκ των πραγμάτων καταστρέφοντας την εξουσία του Κογκρέσου, και η οποία στην Ευρώπη παίρνει τη μορφή ενός αντισυνταγματικού ομοσπονδιακού κράτους της Ευρωπαϊκής Ένωσης, οι εκπρόσωποι αυτής της πολιτικής έχουν οι ίδιοι στερήσει στους εαυτούς τους την δική τους νομιμοποίηση. Τα στοιχεία της ήδη ορατής αποτυχίας τους είναι ο μέσος όρος της ανεργίας των νέων άνω του 20%, η οποία έχει δημιουργήσει μια γενιά ανθρώπων χωρίς ελπίδα, χωρίς μέλλον υπό το ισχύον σύστημα. Η συνέχιση και η εντατικοποίηση της πολιτικής αυτής, όπως θα συνέβαινε σε μια Ευρωπαϊκή Δημοσιονομική Ένωση, θα βυθίσει την υπερατλαντική περιοχή σε ένα νέο μεσαίωνα, ο οποίος θα φθάσει σύντομα σε κάθε γωνιά της Γης.

Η λύση Glass-Steagall

Αντιμέτωποι με αυτή την υπαρξιακή απειλή, υπάρχει μόνο μία διέξοδος: ένα παγκόσμιο, δύο επιπέδων τραπεζικό σύστημα στην παράδοση του αμερικανικού νόμου του Glass-Steagall το 1933. Το νομοσχέδιο για ένα νέο νόμο Glass-Steagall (HR 1489), που εισήχθη από το Δημοκρατικό Marcy Kaptur (D-Ohio) στην Αμερικανική Βουλή των Αντιπροσώπων, τώρα υποστηρίζεται και από άλλα 32 μέλη του Κογκρέσου. Επίσης υποστηρίζεται από την εθνική συνδικαλιστική ομοσπονδία (την AFL-CIO), την Εθνική Ένωση Αγροτών (NFU) και πολλές περιφερειακές και τοπικές συνδικαλιστικές οργανώσεις και ιδρύματα κομμάτων, δημοτικά συμβούλια, κλπ.

Θα απαριθμήσω τα απαραίτητα μέτρα έκτακτης ανάγκης:

1. Όλες οι χώρες της υπερατλαντικής περιοχής πρέπει να υιοθετήσουν τη νομοθεσία για το τραπεζικό σύστημα των δύο επιπέδων, που βασίζεται στο Νόμο του Glass-Steagall της 16ης Ιουνίου 1933 του Φραγκλίνου Ρούζβελτ, οι αρχές του οποίου υπήρχαν και σε ευρωπαϊκές χώρες μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του 1980, με αυστηρούς κανονισμούς βάσει των οποίων ο τραπεζικός τομέας είχε κυρίως το χαρακτήρα των βιομηχανικών τραπεζών, καθώς και ότι οι ιδιωτικές αποταμιεύσεις δεν θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για ριψοκίνδυνες κερδοσκοπικές ενέργειες.

Όπως συνέβη και πριν από την κατάργηση του νόμου Glass-Steagall το 1999 από το νόμο Gramm-Leach-Bliley, οι εμπορικές τράπεζες, οι επενδυτικές τράπεζες, καθώς και ο ασφαλιστικός τομέας θα πρέπει να διαχωρίζονται πλήρως μεταξύ τους.

2. Οι εμπορικές τράπεζες θα πρέπει να τεθούν υπό κρατική προστασία· οι επενδυτικές τράπεζες θα πρέπει να φέρουν τους ισολογισμούς τους σε τάξη από μόνες τους χωρίς τη βοήθεια των χρημάτων των φορολογουμένων, το οποίο στην πράξη σημαίνει ότι τοξικά χαρτιά τρισεκατομμυρίων θα πρέπει να διαγραφούν, ακόμη και αν αυτό οδηγεί στην πτώχευση των τραπεζών.

3. Θα προσδιοριστούν εκείνες οι νόμιμες περιοχές από το παλαιό σύστημα που ασχολούνται με την πραγματική οικονομία ή την παραγωγική ζωή των εργαζομένων και θα μπουν σε ισχύ στο νέο σύστημα. Ορισμένες κατηγορίες αυτών των απαιτήσεων θα πρέπει να παγώσουν σε πρώτη φάση, λόγω των πολύπλοκων αλληλεξαρτήσεων, και στη συνέχεια θα αναλυθούν από ένα αξιόπιστο κρατικό οργανισμό.

4. Ένα εθνικό τραπεζικό σύστημα, σύμφωνα με την παράδοση του Alexander Hamilton πρέπει να εκδώσει, στη συνέχεια, μακροπρόθεσμα δάνεια, στο πλαίσιο του νέου συστήματος πίστωσης, με χαμηλά επιτόκια για παραγωγικούς σκοπούς επένδυσης, τα οποία, με έμφαση στην αύξηση της πυκνότητας της ενεργειακής ροής και την επιστημονική και τεχνική πρόοδο, θα αυξήσουν την παραγωγικότητα της οικονομίας.

5. Οι συμμετέχουσες χώρες πρέπει να δημιουργήσουν αμέσως ένα σύστημα σταθερών συναλλαγματικών ισοτιμιών.

6. Για την ανασυγκρότηση της παγκόσμιας οικονομίας, θα πρέπει να συναφθούν μακροπρόθεσμες συμφωνίες συνεργασίας μεταξύ των κυρίαρχων κρατών, των οποίων ο σκοπός θα είναι να οικοδομηθούν σαφώς καθορισμένες υποδομές και αναπτυξιακά έργα. Οι συμφωνίες αυτές αποτελούν εκ των πραγμάτων ένα νέο πιστωτικό σύστημα, ένα νέο σύστημα Bretton Woods, σύμφωνα με την παράδοση του Ρούσβελτ.

7. Δεδομένης της καταστροφής για δεκαετίες των βιομηχανικών και γεωργικών δυνατοτήτων, ως αποτέλεσμα του μονεταριστικού δόγματος, κάτω από το επίπεδο που απαιτείται για αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης για το σημερινό παγκόσμιο πληθυσμό των 7 δισεκατομμυρίων περίπου, ο στόχος πρέπει να είναι η επίτευξη, μέσω ενός επιστημονικού οδηγού, της επόμενης, μεγαλύτερης πλατφόρμας οικονομικής ανάπτυξης, όπως ο Lyndon Larouche το διατύπωσε από την άποψη της φυσικής οικονομίας. Ως ιστορικό παράδειγμα, η αύξηση της παραγωγικότητας που επιτεύχθηκε από τον Πρόεδρο John F. Kennedy με το πρόγραμμα Apollo έχει διαρκέσει μέχρι σήμερα.

Συμμετέχετε μαζί μου στο να απευθύνουμε μια επείγουσα έκκληση προς τα κοινοβούλια και τις κυβερνήσεις να εκπληρώσουν το συνταγματικό καθήκον τους και να προστατεύσουν το κοινό καλό αυτών που εκπροσωπούν, με την υιοθέτηση άμεσα του τραπεζικού συστήματος δύο επιπέδων.

Υπογράφωντες
Helga Zepp-LaRouche